

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราเกิดมาเจอสิ่งใด.. เจอสิ่งใด เห็นไหม ทุกคนคอตกนะ กรรมเก่า กรรมใหม่ กรรมมันให้ผลนะ กรรมเก่า กรรมใหม่ ถ้าเกิดกรรมดี เกิดในประเทศอันสมควร ประเทศที่ดี แต่ถ้ากรรมมันพาให้เกิดแล้ว สิ่งนี้มันเป็นสิ่งที่เป็นปัจจุบัน ถ้าเป็นปัจจุบันนะ พวกเรานักบริหารจัดการต้องการให้โลกนี้เจริญทั้งนั้น ต้องการให้คนเป็นคนดี แต่ความดีของกาลเวลา กาลเทศะมันมีส่วนมากนะ

ความคิดถ้าเราคิดของเราไปก่อน แต่ถ้าสังคมมันไม่เป็นไปกับเรานะ เราเดือดร้อนมากเลย ความฉลาด ความมั่นคงในชีวิตกับความดี เห็นไหม ความฉลาดกับความดีมันแตกต่างกัน ความฉลาดของเราที่เราสู้ของเราได้ แต่สังคมมันเป็นไปไม่ได้ มันมีตัวแปรมหาศาลเลย ถ้าเราในโลกสถานะแบบนี้ เราอี๊ดอี๊ดมาก เราจะอี๊ดอี๊ดของเรา มาก แล้วความอี๊ดอี๊ดนี้มันคืออะไรล่ะ?

กรรมนี้ ขณะที่เราเกิดมาแล้ว เรามีปัญญาของเรา เราแก้ไขของเราได้ทั้งนั้นแหละ แต่มันแก้ไขได้เฉพาะตัวเราใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรมอยู่โคนต้นโพธิ์ อยู่องค์เดียวใช้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน ความสุขความทุกข์ในหัวใจของเรา เราทำของเรานะ ถ้าเราควบคุมตรงนี้ได้ ควบคุมหัวใจของเราได้ ควบคุมความคิดของเราได้ ใจ เราคิดของเราได้ แต่ความคิดของเรานี้ออกไปบริหารจัดการสิ่งทางโลกมันเป็นไปได้ไหม มันเป็นไปได้เพราะอะไร สภากรรมนะ มันไม่ใช่เรื่องอะไรของเราเลยนะ เราอยู่นี้ คูลีเวลาแผ่นดินไหว เวลาเกิดสึนามิ เห็นไหม มันกวาดไปหมดเลยนะ

นี่แล้วเรามาจากไหน ทำไมเราต้องมาเจอสถานะแบบนี้ เวลาเราเจอสถานะแบบนี้ ทำไมว่าเราทุกข์เรายากขนาดนี้ เวลาเราทุกข์เรายากนะ เห็นไหม นี่เกิดในประเทศอันสมควร ประเทศอันสมควรจากภายนอก ประเทศอันสมควรจากภายใน.. ประเทศอัน

สมควรจากภายใน นี่เราได้ชีวิตของเรามา มันก็เป็นประเทศอันสมควร แล้วเราจะบริหารจัดการมันอย่างไร

การเสียดสละ เห็นไหม นี่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทาน ศีล ภาวนา การเสียดสละนี้ กลิ่นของศีลมันหอมทวนลม การเสียดสละ การเป็นผู้ให้ คุณิ เวลาลูกศิษย์ของพระสารีบุตร สามเณรนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ให้ไปลาพ่อแม่ ๗ วัน จะตาย เห็นไหม อีก ๗ วันจะตาย พระสารีบุตรก็ให้เณรไปลาพ่อแม่ก่อน

แต่เณรน้อยไปตามกลางทาง มันไปเห็นน้ำที่มันแห้งขอด ปลา มันจะตายอยู่ด้วยความสงสาร ด้วยความไร้เดียงสาของเด็ก เด็กมันจับปลาไปปล่อย มันแก้ไขของมัน มันทำของมัน มันก็ไปลาพ่อแม่ตามที่อาจารย์มันสอนนั่นละ นี่พอครบ ๗ วัน เณรมันไม่ตาย เณรไม่ตายเพราะอะไร เพราะการให้ชีวิตเขา การให้ความดีเขา

นี่ก็เหมือนกัน การเสียดสละของเรา การเสียดสละ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความมั่นคงของชีวิต ทุกอย่างให้เป็นความมั่นคง ทุกคนต้องการความมั่นคงทั้งนั้นแหละ แต่ถ้าเราเสียดสละแล้วเราจะได้อะไร.. มันได้อะไร มันได้สภาคกรรมใจ กรรมสิ่งที่แวดล้อมมันดีขึ้นมา

นี่การเสียดสละ เห็นไหม ทาน ศีล ภาวนา สังคมมันจะดีมันดีตรงนี้ไง มันดีเพราะหน่วยของสังคมเป็นคนดี ทุกคนเป็นคนดีคนถึงจะดีขึ้นมา แต่มันเป็นไปได้ไหมละ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะอะไร คุณิเวลาสมัยสหชาติ ใครเกิดพร้อมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้มีบุญกุศลมาก เพราะเป็นผู้หน้าที่ดีมากเลย เราคิดขัดอะไร เราคิดข้องสิ่งใด

อชาตศัตรูนะ เวลาจะยกทัพจับศึกขนาดไหน จะให้พราหมณ์เป็นที่ปรึกษาให้ไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่ารอบครั้งนี้ชนะหรือแพ้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “รบเท่าไรก็แพ้” นี่รบกับกษัตริย์ลิจฉวีเลย รบเท่าไรก็แพ้เพราะอะไร เพราะเขามีความสามัคคีของเขา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระอานนท์

“อานนท์เราเคยบอกธรรมไว้ ๗ ประการได้ไหม”

มาประชุมพร้อมกันเนื่องนิตย์ เลิกประชุมพร้อมกัน ประชุมพร้อมกัน ความเคารพผู้ใหญ่ มีความกตัญญูกตเวที มีความสามัคคี นีรับเท่าไรก็แพ้ทั้งนั้นแหละ อชาติศัตรูส่งพราหมณ์เข้าไปยุแหย่ เห็นไหม ไปยุให้เขาแตกแยกกัน แล้วก็ไปรบทัพจับศึก

นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง เห็นไหม อนาคตังสญาณรู้ไปหมด แต่คำว่ารู้ไปหมด บางอย่างนี่เรื่องของกรรมนะ สุดท้ายขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลานั้นปลายของชีวิต ญาติข้างพ่อกับญาติข้างแม่เวลาจะแย่งน้ำกันทำนา เพราะถึงเวลาต้องการน้ำทำนา ยกทัพเข้ามาหากันนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปนั่งอยู่เลย ปางห้ามญาติ เห็นไหม ถามญาติทั้ง ๒ ฝ่าย

“น้ำกับชีวิต อันไหนมีคุณค่ากว่ากัน”

ญาติบอกว่า “ชีวิตมีคุณค่ากว่า”

นี่ได้สติก็แยกกลับไป ครั้งที่ ๒ ก็ไปห้ามอีก พอครั้งที่ ๓ ห้ามไม่ได้ รบกันหมดเลย เห็นไหม นี่คือกรรมของเขา เวลากรรมของเขาขึ้นมาแม้แต่ญาติข้างพ่อข้างแม่ยังห้ามไม่ได้เลย น้ำกับชีวิตอันไหนมีความสำคัญกว่า ทั้งๆ ที่รู้นะ ทั้งๆ ที่รู้ นี่ไปห้ามก็ห้ามไม่ได้ เรื่องของกรรมเก่า กรรมใหม่นะ กรรมจะมีเหตุมีผล มันจะทำให้สิ่งที่เราปรารถนาสิ่งที่มันสามารถแก้ไขได้

ของเล็กน้อยๆ นี่เส้นผมบังภูเขา เหมือนเราสอนเด็กเลยนะ เด็กมันไม่ฟังกับเราหรือ มันไม่เข้าใจหรือกว่าเราจะสอนมันอย่างไร มันไม่เชื่อว่าเราปรารถนาดีกับมัน เห็นไหม อันนี้คืออะไร อันนี้คือกิเลสตัดหาความทะยานอยากของคน วุฒิภาวะของคน คนนี้กาลเวลาของคน วุฒิภาวะของคนยังไม่ถึงเวลาของเขา บอกเท่าไรเขาก็ไม่มีความเข้าใจ

หลวงตาท่านสอนบ่อย “คนหลับอยู่ อาหารนี่ป้อนเขาไม่ได้หรือ” เรารู้แหละ แต่เราจะไปเตือนเขา เขาหาว่าเราไปจับผิดเขา เขาไม่คิดว่าเราจะปรารถนาดีกับเขาเลย แต่ถ้าเวลาเขารู้ผลของเขาว่าเราปรารถนาดีกับเขานะ เขาซึ่งใจ แต่กาลเวลามันก็ผ่านไปแล้ว

นี่เราอยู่ในสังกมอย่างนี้เราถึงปวดหัวกัน เราปวดหัวนะ ทีนี้เราปวดหัวขึ้นมา นี่การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ เราเกิดมาแล้วพบเหตุการณ์ต่างๆ เราพบสิ่งต่างๆ มัน

เป็นการแก้ไข มันเป็นการควบคุมหัวใจของเรา ถ้าคนคิดมันดีในหัวใจของเรานะ มันยับยั้ง
หัวใจของมันได้

พอรู้แล้ว เห็นไหม เวลาพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสธรรม
ขึ้นมา นี่ความนิ่งอยู่ของพระอรหันต์ เพราะพูดไปแล้วมันกระทบกระเทือนกันไง แล้ว
ถ้าไม่พูดล่ะ ไม่พูดนี่ครูบาอาจารย์เราท่านนิ่งเฉย นิ่งเฉยนะ ความนิ่งเฉยนี้รู้ทั้งรู้ แต่พูด
ออกไปแล้วมันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก มันกระทบกันไปหมดเลย แต่ถ้าเก็บไว้ใน
หัวใจ นี่มันกรรมของสัตว์

เวลาท่านพูดออกมา เห็นไหม มันกรรมของสัตว์! คำว่ากรรมของสัตว์นี่มัน
สุดวิสัย มันเห็นอย่างนั้น มันมองอย่างนั้น แล้วมันมองอย่างนั้น มันเห็นอย่างนั้นเพราะ
เหตุใดล่ะ นี่เพราะวุฒิภาวะของใจ เพราะกรรมมันสร้างมา เวลาเราเชื่อในเรื่องศาสนา
เราเชื่อเรื่องศาสนา ถ้าความเชื่อนี้เราทุ่มเทไปขนาดไหน ถ้าความเชื่อเป็นความถูกต้องที่ดี
งาม ถ้าความเชื่อของเรามันผิดพลาดขึ้นมาล่ะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกมีความเชื่อมีความศรัทธา นี่เป็นหัวใจ
จักร เป็นสิ่งที่ชักให้เราเข้ามาทำบุญกุศล แล้วพอเรามีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา ท่านถึงเอา
กาลามสูตรเข้ามาอีก กาลามสูตรนะ อย่าเชื่อว่าเป็นอาจารย์ของเรา อย่าเชื่อว่าเป็น
แล้วมันเป็นไปได้ อย่าเชื่อทุกสิ่งเลย ให้เชื่อประสบการณ์ ให้เชื่อจากการกระทำตาม
ความเป็นจริงของเรา

นี่เวลาประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน เวลาประพฤติปฏิบัติ ถ้าเราไม่เชื่อไม่ศรัทธา
เลยนะ เราจะไม่มี การเริ่มต้นตั้งแต่การเสียดสออย่างนี้หรอก ไม่มีเรื่องของท่าน ไม่มีเรื่อง
ของศีล ไม่มีเรื่องของสมาธิ เรื่องของทำจิตให้ตั้งมั่น ถ้าไม่มีตรงนั้นขึ้นมาแล้วเราจะ
เริ่มต้นกันตรงไหน พอเริ่มต้นขึ้นมา ในการประพฤติปฏิบัติเราถึงได้พูดสติปัญญา ๔ ที่
เขาปฏิบัตินี้ผิดหมดเลย

คนที่ปฏิบัตินี้ผิดหมดเลย ผิดเพราะอะไร ผิดเพราะพื้นฐานเรามันผิดมาก่อน พอ
พื้นฐานผิดมาก่อนเราปฏิบัติไปนี่ สิ่งใดที่มันผิดพลาดเราต้องแก้ไขเอาตอนนั้นไง เรา
ปฏิบัติของเรา สิ่งใดถ้าจิตสงบไหม สงบแล้วเป็นมิจฉาหรือสัมมา

สัมพัทธ์ได้ มันมีความเป็นไปได้ เราถึงจะต้องพิสูจน์ ต้องตรวจสอบ อย่าให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ
สิ่งใดๆ เลย แล้วประสบการณ์ที่มันเป็นจริงขึ้นมาแล้ว เราเทียบเคียงกับผู้ที่ป็นจริงได้

ธัมมสากัจฉา เอตัมมังคลมุตตมังงิ เวลาสนทนาธรรมกันธรรมมันมีอันเดียว พูด
ถึงสมาธิ พูดถึงฌานสมาบัติ สมาบัติเขาว่าสมาบัติเป็นอย่างนั้นๆ เฟงสีอะไรก็เป็นสมาบัติ
..สมาบัตินี้เอาทั้งนั้นเลย ถ้าเป็นสมาบัติจริงนะ เขาเข้าเป็นฌานสมาบัติจริงนะ ถ้าสิ่งนั้น
เป็นสมาบัติจิตของเขาจะมีกำลังมาก พอจิตเขามีกำลังมาก คนที่มีกำลังมาก คนที่มีกำลัง
ชื้อ่มาก คนที่มีเงินมากนี่เขาทำอะไรก็ได้

จิตถ้ามีกำลังของมันนะ มันต้องรับรู้สิ่งใดๆ เป็นประโยชน์กับมันได้ สิ่งต่างๆ นี้
อย่างเช่นมันจะรู้อะไรของมันในจิต มันจะรู้สิ่งที่แปลกๆ สิ่งในโลกเขารู้จักไม่ได้ นี่เิง
ขนาดว่าอวดอุตตริมนุสสรธรรม เข้าฌานสมาบัติแล้วพูดออกมาก็คือว่าอวดแล้ว ถ้าผู้ทรง
ศีลนะ แต่ถ้าเป็นคฤหัสถ์ของเขา เขาไม่มีสิทธิ์ตรงนี้ เขาพูดของเขาได้

เวลาเขาออกของเขามา เห็นไหม แม้แต่ฌานสมาบัติ นี่สิ่งที่คาดที่หมายไปก็พูด
จับปลัดจับผลูกันไป แต่ถ้าเป็นความจริงนี้มันเหาะเหินเดินฟ้าได้ มันรับรู้สิ่งใดๆ ได้ แต่
ในปัจจุบันนี้ที่เขาพูดกัน ที่เขาปฏิบัติกัน มันไม่จริงทั้งนั้นเลย เพราะถ้ามันจริงแล้วเขา
สงสัยทำไม แล้วสิ่งที่วิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ เห็นไหม คูสิ เหาะเหินเดินฟ้าก็ขึ้นเครื่องบิน
สิ เวลาอยากหุทิพย์ ตาทิพย์ นี่โทรศัพท์มันใช้ได้หมดแหละ วิทยาศาสตร์มันพิสูจน์ได้
ด้วยคลื่น ด้วยต่างๆ วิทยาศาสตร์มันยังพิสูจน์ได้ มันยังทำให้เป็นสินค้าได้ เป็นสิ่งอำนวยความสะดวก
ความสะดวกกับสังคมได้

แต่ขณะจิตที่มันมีกำลังของมัน มันเป็นเฉพาะตน เฉพาะส่วน เฉพาะจิตที่มีกำลัง
ของเขา จิตที่มันแปลกประหลาดกับจิตปกติของเรา จิตปกติของเรานี้เราจะรับรู้ได้ด้วย
ภาพมัว คือว่ามันรู้ของมัน แต่บางอย่างมันก็มาปกคลุมให้มันเป็นภาพสีเทาอย่างนั้นไป
เราต้องของเราให้สงบ เพราะมันจะสะอาดที่นี้

ความสะอาด ความสงบของใจ เห็นไหม ความทุกข์ ความยากในสังคม ในชีวิต
ของเรานี้อันหนึ่งนะ แล้วนี่ธรรมะมันเป็นอย่างนี้ ธรรมกับโลกนี้ ธรรมนี้มันต้อง
อาศัยนะ ธรรมนี้ เวลาครูบาอาจารย์ท่านใจเป็นธรรม ท่านบอกว่า

“ธรรมแท้ๆ มันแสดงออกไม่ได้ มันต้องแสดงผ่านสมมุติ”

เหมือนสื่อ เหมือนที่ว่าเวลาหุทิพย์ ตาทิพย์นี้มันผ่านอะไร มันผ่านคลื่น ผ่านวิทยุ ต่างๆ นี่ก็ผ่านร่างกาย ผ่านชั้น ๕ ผ่านสิ่งที่ออกมา

สิ่งนี้ เห็นไหม “โลกกับธรรม” ธรรมนี้มันอยู่ในหัวใจของเรา ธรรมเป็นสมบัติ อริยทรัพย์ ใจนี้มันมีคุณค่ามากเลย แต่ขณะที่เราดำรงชีวิตอยู่ เราต้องอยู่กับโลก การที่อยู่ กับโลก เราต้องบริหารจัดการกับโลกไป โลกเราบริหารจัดการมันไม่ได้ มันเป็นไปตาม กระแส มันเป็นไปตามความตกลึกของสังคมอย่างนั้น ฉะนั้นเราอยู่กับโลกแล้วเราจะ บริหารมันอย่างไร

อยู่กับโลกเราเข้าใจเรื่องโลกไหม ถ้าเข้าใจเรื่องโลก เข้าใจเรื่องร่างกายนี้มัน เสื่อมสภาพไหม ร่างกายนี้เป็นโลกอันหนึ่งนะ แต่หัวใจของเรา ถ้ามันเป็นโลก เราก็คลุก คลี้ไปกับโลก แยกหามัน ทุกข์ยากกับมัน นี่ทุกข์ยากกับมันนะ แต่ถ้าเป็นธรรมนะเรา ปลงใจ ปลงธรรมสังเวช เวลาครูบาอาจารย์ของท่านปลงธรรมสังเวช เห็นไหม มัน สะเทือนหัวใจมาก มันสะเทือนหัวใจมาก แล้วมันช่วยอะไรเขาได้ มันทำอะไรไม่ได้ มัน ถึงอุเบกขา

พรหมวิหาร ๔ ของผู้ที่มีคุณธรรม ผู้ที่บริหารนะ ผู้บริหารนี้เราอยากช่วยเขา มากเลย แล้วมันทำไม่ได้ มันทำถึงที่สุดก็ไม่ได้ มันมีกรรมมีเวรของมัน มันไม่ฟัง มันไม่ ยอมรับอย่างนี้ สิ่งนั้น เห็นไหม ปลงธรรมสังเวช นี่อุเบกขา วางอุเบกขา ถ้าใจมันมี อุเบกขาเรารักษาใจ ถ้าใจมันรักษาใจมันได้ แม้แต่สิ่งที่ทำไม่ได้ มันรับรู้แล้วมันก็วาง อุเบกขาไว้ นี่แล้วปลงธรรมสังเวช

ธรรมสังเวชตรงไหนล่ะ ตรงเพราะเขาสร้างกรรมของเขามา เขาทำของเขามา พันธกรรมทางจิตของเขามีมุมมองอย่างนี้ เราพยายามเปิดแล้ว อย่างไรก็ตามก็ไม่รับรู้ นี่ กรรมของเขา นี่ไม่ใช่สาธุบุญสาธุกรรมของเรา กรรมของเขา เขามีความเห็นของเขา

นี่ปลงธรรมสังเวช แล้วมันเป็นเวรกรรมของเขา ถ้าเราวางอุเบกขา ใจเรามันก็ ปล่อย่างมา ใจเรามันไม่ไปแบกหามไง ถ้าเราคิดว่าเราบริหาร โลกนี้เราแบกทุกข์มากเลย ถ้าพูดอย่างนี้แล้ว แสดงว่าไม่รับผิดชอบสิ่งใดเลย.. รับผิดชอบเต็มความสามารถเลย ถึง

สุดท้ายแล้วถึงวางอุเบกขาใจ ช่วยเหลือเต็มที่ ทุกอย่างทำเต็มที่เลย แต่ทำแล้วมันเป็น
อย่างนี้ ทำถึงที่สุดแล้วมันเป็นไปไม่ได้ พอเป็นไปไม่ได้ก็วางอุเบกขา มันก็กรรมของ
สัตว์ เราช่วยแล้ว แต่ขณะที่ช่วยอยู่ถ้าเขาเปิดตา เขามีการเปลี่ยนแปลง นี่แก้ไข เห็นใหม่
นี่ธรรมดา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกเวลาท่านประหารนะ คือท่านไม่พูด
ด้วย มันเป็นกรรมของสัตว์ เราต้องวางเฉย วางเฉยคือเราไม่มีโอกาส แต่ที่เรามีโอกาสกัน
ครูบาอาจารย์ท่านพยายามสอนเรา บอกเรา นี่มีโอกาสอยู่ แต่ถ้าท่านหยุดนะ ปล่อยวาง
นะ นี่หมดโอกาสแล้ว

เพราะอะไร เพราะว่าเราธาตุนี้ เห็นใหม่ คนเราเข้ากันด้วยธาตุ น้ำไปตามน้ำ
น้ำมันไปตามน้ำมัน มันไปตามความเชื่อความเห็นของมัน คือไปตามธาตุ ธาตุของมันมัน
เป็นอย่างนั้น แต่ถ้ามันแก้ไขได้นี่เรากลับ เราเปลี่ยนจากน้ำมันดิบเอามาเป็นน้ำมันที่เรา
ใช้เชื้อเพลิงได้ ทุกอย่างเป็นประโยชน์ขึ้นมาได้ มันก็ดำรงชีวิตของเราได้ การกระทำของ
เราได้ มันก็เกิดบุญเกิดกรรม เกิดการกระทำ ใจของเรามันจะพัฒนาของเราขึ้นมาเพื่อ
ประโยชน์กับเรานะ

นี่โลกกับธรรม! เราศึกษาธรรมมันเป็นความรู้สึกเรา มองกระแสโลก แล้วเราตั้ง
ตัวของเรา เอาตัวเราให้รอดให้ได้ ถ้าเอาตัวรอด เห็นใหม่ ดันโพธิ์ตันไทร สิ่งที่เป็นร่ม
โพธิ์ร่มไทรที่ให้สัตว์โลกมันได้อาศัย ใจของเรามีคุณธรรมขึ้นมามันจะมีคนพึ่งพาอาศัย
เราได้นะ แต่ถ้าใจเราไม่มีคุณธรรมเราก็ทุกข์ เขาก็ทุกข์ เราพยายามสร้างตัวเราให้ได้ก่อน
เพื่อประโยชน์กับเรา แล้วจะเป็นประโยชน์กับโลก เอวัง